

Sorok a levegőre

Születtem aki Vizöntő havában, a levegő fia vagyok: folyton változó, lengő, fodrozódó, eleven villám, szállongó szeszély. Ezüst éggé foszló szavakkal építhetek világító palotát. Beleírva a tovatűntek arca, kőkirályok elillant képe-mása, bőszt koldusok rikácsolása — hallod? zene, mely átáramlik a tudón. Elixír, oxigén, keringő éter. Halkult sűgások, elkondult szavak: etruszk énekek, mandzsu dallamok, inka siratók, paraszt-csimpolyák, és görbedt majomemberek danája — a függönyön meglebben, átsuhan. És fölöttem levegői hajók, furcsa szárnyas szerkezetek, a felhőn Leonardo embermadarai, vasváz-traverzek, sugárzó hidak, születő—múló légi paloták, puffadt Zeppelin, döllyfős űrhajó: Szaturnusz és Uránusz álmai, zafír visszfényben keringő világok. Titkos szavak, sűgva szellőbe, szélbe, alig-sejtelmek, alig-dallamok. Páracseppekké osztva nyelv, tudás; zene egy tört cserépből, lepkeszárnyból. Mind elműlik és mégsem múlik el, itt volt, elkondult, folyton visszatér; vibrál a levegőben, szerte-száll, semmivé téved, mégis megmarad: akár egy fának tünde magja, melyben Paracelsus, a bombasztikus mágus, idők lidérce, kerge látoka, látott egy óriási fát lapulni, s e fában erdők álmát, terebély lombot, veszendő virágfakadást, négy évszak zsivajgó madarait.

Anubisz-dallam

A határasincs éjszakában, hol az Anubisz felugat, évtelen múlik évre év, mérettelen madár rikolt, nincs név, nincsen névvel jelölt; túl az elpörgő glóbuszon, sem itt, sem ott, hol összemosva a trópusok, a sarkkörök — ott vihorászik Kormos úr, árnyéka sincs bár, arca sincs, körötte a mosoni táj, kucorog egy üszkös farönkön, bábész-kodik, sosem búsul, füstkarikát fűjkál a Holdra. Odébb Jékely jődögél, szikár, álomi Donkihóte, Enyedről Nagyenyedre tart, Róma, Párizs ha szembejön, bekukkant épp, ha idetévedt, dúdol egy eltört dallamot, fölötte hősipkás hegyek. És Csönge apró vándora, jön a rangrejtett Orfeusz, ezer alakban jődögél, a fák mögül, a hegy alól, elsüllyedt városok felől, bár nincs se hegy, se kányafa, körötte macskák, bársonyos talpon surranó círmók, és lantja halkul, rákőszön egy kávéházi ablakon Zelk: Varázsló, ön mit akar e kutyaszaros Budapesten? És Nagy László felel neki, bicegve ballag: Budapest? Itt minden Iszkáz, mit beszélsz, lovak lépnek, gyöngykakasok rikoltanak, pilinke hó száll... Vitatkoznak és vihorásznak, nem ébrednek, nem alszanak, év múlik, évvel összeér; tükör ezüstjén, egy időben hegy és kávéház, görbe fa, hófűvás, köd és napsütés — Csönge, Moson, Iszkáz, Enyed szülötte, késő vándora távolodik, közeledik, fülel anubisz-dallamot.